

ราพันเซล

สวัสดีค่ะ ยินดีต้อนรับเด็ก ๆ ทุกคนเข้าสู่โลกของนิทาน วันนี้ขอเสนอนิทานเรื่อง ราพันเซล

มีสามีและภรรยาโสดเดี่ยวคู่อึ่ง พวกเขาปรารถนาจะมีบุตร จนวันหนึ่งผู้เป็นสามีได้ทราบว่าภรรยาจะมีลูก จึงเป็นสุขมาก จนสัญญาว่าจะทำอะไรก็ได้ที่ภรรยาเขาต้องการ ทุกๆ วัน เมื่อยามที่ภรรยารอเฝ้ารอสามีกลับจากไร่นา เธอก็มองสวนงดงามของบ้านข้างๆ มันเป็นส่วนของแม่มดที่มีพลังอำนาจมหาศาลตนหนึ่ง สวนนั้นเต็มไปด้วยดอกกราฟันเซล และภรรยาใคร่อยากทานสลัดแสนอร่อยที่ใช้ดอกนั้นเป็นวัตถุดิบหลัก แต่เธอและสามีเธอยากจนและไม่อาจหาเงินทองมาซื้อดอกกราฟันเซลนั้นได้ ดอกกราฟันเซลเป็นสิ่งที่ทำให้ภรรยานึกถึงเสมอ เรื่องนี้ทำให้เธอเป็นทุกข์มาก สามีไม่สามารถทนมองภรรยาเขาเศร้าได้อีกต่อไป

ภรรยามองสวนของแม่มด

"ดอกกราฟันเซลในสวนนั้น...งดงามเหลือเกิน ถ้าได้ลองชิมสักครั้ง ข้าคงสุขใจมากเลย"

สามีจึงปลอบภรรยาว่า

"ที่รัก เจ้าจงอย่าเศร้าใจไป ข้าจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้เจ้ามีความสุข"

คืนนั้น เขาแอบเข้าไปในสวนของแม่มด และเด็ดเอาดอกกราฟันเซลมาส่วนหนึ่ง เขานำดอกไม้มาให้ภรรยาเขา ภรรยาของเขาได้นำมันมาทำเป็นสลัดดอกกราฟันเซลและทานด้วยความเอร็ดอร่อย แต่ในไม่ช้า เธอก็อยากกินอีก

ครั้งที่สอง สามีแอบเข้าไปในสวนนั้น แต่ครั้งนี้ แม่มดจับได้ สามีอ่อนวอนขอภัยโทษ โดยอ้างว่าทำไปทำให้ภรรยาที่ตั้งครรภ์มีความสุข ซึ่งเธออยากกินสลัดดอกกราฟันเซลอีก

แม่มด

"ใครบังอาจขโมยดอกไม้จากสวนของข้า! เจ้าไม่รู้หรือว่าข้าคือแม่มดผู้มีอำนาจ!"

สามี

"โปรดอภัยให้ข้าด้วยเถิด ข้าไม่ได้ตั้งใจล่วงเกิน แต่ภรรยาข้ากำลังตั้งครรภ์ และเธออยากได้ดอกไม้เพื่อบรรเทาความทุกข์ของเธอ"

แม่มดไตร่ตรองสักพักหนึ่ง และบอกสามีว่าจะเด็ดเท่าไรก็ได้ แต่มีข้อแม้ว่าเมื่อภรรยาเขาคลอดลูก สามีต้องนำบุตรมามอบให้แทน

แม่มด

"หึ เจ้ามนุษย์! ถ้าเช่นนั้น ข้าจะให้เจ้าเก็บดอกกราฟันเซลได้เท่าที่เจ้าต้องการ แต่เมื่อเด็กเกิดมา เจ้าต้องมอบเด็กนั้นให้ข้า!"

สามีคิดว่าแม่มดคงจะลืม เขาเลยตอบตกลง แต่แม่มดไม่ได้ลืม เมื่อทารกเกิด เธอจึงมาเอาทารกไปทันที แม่มดตั้งชื่อทารกว่า ราพันเซล และเลี้ยงเธอเหมือนกับลูกสาวตัวเอง

ราพันเซลเติบโตด้วยความสวยงามขึ้นทุกๆ ปี แม่มดคิดว่าราพันเซลต้องเป็นของของเธอผู้เดียว เธอจึงนำราพันเซลไปขังในหอคอยสูง ที่ไม่มีประตู หรือบันได แม่มดแอบขังลูกเลี้ยงเธอจากโลกภายนอกไว้เป็นสิบๆปี แม่มดระมัดระวังมากที่เธอไม่ยอมแม้กระทั่งสร้างบันไดที่ปีนได้ แม่มดใช้วิธีอื่นแทน โดยเรียก "ราพันเซล ราพันเซล ปล่อยผมเธอลงมา" ราพันเซลก็ปล่อยเปียสีทองของเธอลงมาจากหอคอย เพื่อให้แม่มดปีนขึ้นได้ ราพันเซลรู้สึกเหงา ที่ต้องอยู่ในหอคอยมาก เธอมีแค่นกทั้งหลายที่เป็นมิตรเธอและฟังเธอร้องเพลง

วันหนึ่ง เจ้าชายผู้หนึ่งได้ยินเสียงราพันเซลร้องเพลง เขาจึงขี่ม้าไปที่หอคอย และมองขึ้นไปเจอสาวงามที่หน้าตาต่าง ความรักเกิดขึ้นในหัวใจเขา เจ้าชายกลับมาฟังราพันเซลร้องเพลงทุกๆ วัน เขาพยายามค้นหาวิธีหนึ่งที่จะบอกเธอเรื่องความรักของเขา เมื่อเขาเฝ้ารอ และได้ยินแม่มดเรียกราพันเซล เห็นเธอปีนผมเปียขึ้น วันถัดไปเจ้าชายปลอมเสียงเรียกแบบแม่มดเจ้าชายปีนขึ้นไปข้างในหอคอย ราพันเซลตกใจ เธอไม่เคยเจอใครมาก่อนนอกจากแม่มด แต่เจ้าชายพูดกับเธอด้วยความอ่อนโยน เขาบอกเธอว่าเขาได้ตกหลุมรักกับเธอ

เจ้าชาย

"เจ้าคือผู้หญิงที่ร้องเพลงงดงามนั้นใช่หรือไม่? เสียงของเจ้าได้นำข้ามาที่นี่"

ราพันเซล

"ใครกัน! ท่านคือใคร? ข้าไม่เคยพบใครมาก่อนนอกจากแม่ของข้า!"

เจ้าชาย:

"ข้าคือเจ้าชายแห่งอาณาจักรนี้ ข้าไม่ได้มีเจตนาร้าย ข้าเพียงหลงรักเสียงเพลงของเจ้าและอยากพบหน้าเจ้าสักครั้ง"

ราพันเซล

"ถ้าเจ้าพูดความจริง ข้าก็อยากเชื่อท่าน... แต่ข้าไม่รู้จักโลกภายนอกเลย"

ราพันเซลฟังด้วยหัวใจเธอ เธอยื่นมือเธอให้เจ้าชายเพื่อตกลงการสมรส เจ้าชายมาเยี่ยมราพันเซลทุกๆ ปาย และมอบดอกกุหลาบให้ภรรยาเขาทุกครั้ง ทั้งสองวางแผนในการหลบหนีออกจากหอคอย ราพันเซลซ่อนแอบดอกกุหลาบทั้งหลาย โดยแยกดอกออกเป็นกลีบๆ ไว้ในชุดเธอ

วันหนึ่ง เมื่อแม่มดมาเยี่ยม กลีบดอกกุหลาบได้ร่วงหล่นออกมาจากชุดราพันเซล แม่มดจึงทราบถึงการคบหา ระหว่างราพันเซลและเจ้าชาย แม่มดจึงตัดผมเปียราพันเซล และส่งเธอไปอยู่ในป่า คือนั้น เมื่อเจ้าชายเรียก แม่มดปล่อยผมเปียราพันเซลลง ระหว่างที่เจ้าชายกำลังปีนขึ้น เขาได้พบว่าภรรยาเขาไม่อยู่แล้ว แม่มดจึงปล่อยผมเปียซึ่งทำให้เจ้าชายตกลงจากหอคอยสูง

เจ้าชายร่วงตกลงบนขวากหนาม ที่ตำลูกตาของเขา ซึ่งทำให้ตาเขาบอด เมื่อไม่มีตาที่มองได้และภรรยาแสนรัก ก็หายไป เขาได้ท่องไปตามที่ความโศคร้ายจะพาไป หลายฤดูผ่านไป จนวันหนึ่งฤดูใบไม้ผลิ เจ้าชายได้ยินเสียง ผู้หญิงร้องเพลง เขาเดินตามเสียงเพลงนั้น เมื่อเขาผู้ที่ร่ำร้อง เขาก็ได้พบราพันเซลและพบว่าเธอมีลูกสองคน ซึ่งเป็นลูกของเขาทั้งสองนั่นเอง ราพันเซลได้คลอดฝาแฝดของเจ้าชายในป่าโดยลำพัง ราพันเซลร้องให้ด้วยความสุข และน้ำตาเธอที่เปี่ยมไปด้วยรักแท้ได้รักษาตาของสามีเธอ อำนาจร้ายของแม่มดได้จบลง

เจ้าชาย

"ราพันเซล...นี่ใช่เจ้าจริงๆ หรือ? ข้าคิดว่าเราจะไม่ได้พบกันอีกแล้ว!"

ราพันเซล

"ข้าคิดถึงท่านมาตลอด ข้าดีใจเหลือเกินที่ท่านกลับมา"

เจ้าชาย

"น้ำตาของเจ้า...มันทำให้ข้ามองเห็นอีกครั้ง! ความรักของเจ้าช่างบริสุทธิ์ยิ่งนัก"

ราพันเซล:

"เราจะไม่แยกจากกันอีกต่อไป ครอบครัวของเราจะอยู่ด้วยกันตลอดไป"

ในที่สุด ครอบครัวของพวกเขาได้หลุดจากความโศกเศร้าและความอ้างว้าง พวกเขาได้อาศัยอยู่ใน
ราชอาณาจักรของเจ้าชาย และเติมเต็มชีวิตพวกเขาที่เหลือไปด้วยความรักและเสียงหัวเราะ

นิทานเรื่อง ราพันเซล ได้จบลงไปแล้ว ข้อคิดที่ได้ในวันนี้คือ พลังแห่งความรักสามารถเอาชนะอุปสรรคทุกอย่าง
ได้ ความรักที่แท้จริงเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่และทรงคุณค่า ซึ่งสามารถช่วยให้คนเราก้าวผ่านความยากลำบากและ
ความเจ็บปวดในชีวิต รวมถึงทำให้เกิดการให้อภัย การเยียวยา และความสมหวังในที่สุด